

ПОХОДЖЕННЯ МОСКВИНА

Однією чи не найголовнішою з багатьох московських вигадок є походження московського народу. Адже, походження великою мірою впливає на духовність народу. А духовність є вирішальним чинником, бо "Дух животворить", тобто творить життя, в т.ч. й матеріальне. Генетика вчить, що людина успадковує від предків не лише фізичні властивості, а й духовні. Щоб пізнати духовність народу, треба вивчити його походження та природні й господарські умови, за яких він розвивався упродовж кількох десятиків поколінь.

Прапредки теперішніх москвинів – угро-фінни примандрували на землі теперішньої Московщини та Фінляндії ще за непроглядних часів передісторії. Літописець XI ст. згадує про московські племена чудь, лівь, воль, ямь, чухна, весь, пермь, мурома, мордва, мокша, мещера, череміси, югра, печора, карель, зирянь, ерзя, самоедь. Він пише, що то були дикуни: не мали жодних законів, звичайної моралі, жили в землянках, їли сире м'ясо і сиру рибу, не знали рільництва.

Того самого часу (XI ст.), за свідченням чужинців, Київ був культурніший і багатший за Париж та Лондон. Пра-Україна мала жваві торговельні та культурні зв'язки з усім культурним світом – Грецією, Малою Азією, Індією ще тисячу років до н.е. У північній Московщині носили ще й у XX ст. шкіряний одяг дикунського крою (один шмат з діркою на голову), що його носили мавполюди 6 тисяч років тому. Московський археолог А. Спіцин пише, що слов'янських могил до X ст. не знайдено ніде в Московщині. Московський історик М. Покровський стверджує: "В жилах московського народу тече щонайменше 80% фінно-татарської крові". На захід від угро-фіннів жили предки теперішніх білорусів та литовців. На суміжних землях вони змішувалися з угро-фіннами і розчинилися без сліду в угро-фінському морі.

Географічні назви довготривалі. На теперішній карті Московщини більшість географічних назв – надто озер, річок – фінські. Навіть назва столиці фінська. "Москва" у фінській мові означає "каламутна вода". Тих угро-фіннів підбив у X ст. під свою владу український князь Святослав Великий і зробив їхні землі (теперішню Московщину) осадю (колонією) української держави. Правила нею прислані з Києва воєводи з військом та державними урядовцями. Київський митрополит вислав сюди місіонерів наvertати предків теперішніх москвинів на християнську віру та будувати церкви і монастирі. Багатьох тих українських місіонерів москвини повбивали. Київські місіонери вишколювали прамосквинів – угро-фіннів на священників. Київські воєводи призначали ватажків угро-фінських племен па урядові посади. Так помалу почала цивілізуватися верхівка московського народу. Нащадки ж київських цивілізаторів одружувалися з тими, дещо поцивілізованими, угро-фіннами. Їхні діти розмовляли староукраїнською мовою, засміченою угро-фінськими словами. Загал народу залишався суто угро-фінським. Навіть у XIX столітті лише за 80 км від Москви були

села, де люди не знали московської мови. У східній частині Московщини були цілі повіти таких сіл.

Ні в писаних пам'ятках, ні в усних давніх переказах московського народу немає жодних натяків на боротьбу слов'ян з тубільцями-фіннами. Теперішні фінські та слов'янські географічні назви не зосереджені на окремих обширах, а перемішані на всьому просторі від Оки до Білого моря. Це вказує, що слов'яни-осадники не наступали великою масою, а проходили малими гуртами весь простір і мирно змішувалися з тубільцями угро-фіннами. Виникла потрійна суміш:

1. релігійна, що стала основою теперішнього набоженського світогляду москвина;
2. расова – теперішній антропологічний москвин;
3. суспільна – початок рільничого стану.

Українська держава IX-XIII ст. була однією з найбільших держав Європи. Правити нею з Києва було нелегко, і тому українські князі поділили її па уділи, призначаючи своїх синів правити там під своєю зверхністю. Так, Юрій Долгорукий княжив на Суздальщині. Там народився (від половчанки) і виріс його син Андрій. Українська держава була тоді дуже ослаблена невпинними війнами з азійськими ордами. Використовуючи це ослаблення, Андрій Боголюбським напав 1169 р. на Київ, спалив усе місто, вигубив людей у ньому, пограбував церкви. Після цього він заснував свою столицю в новозбудованому місті Володимирі на р. Клязьмі. Московський історик В.Ключевський вважає 1169-й роком народження Московської держави. Всі московські історики не згадують нищення Києва Андрієм Боголюбським, а твердять, що Київ зруйнували татари. А татари руйнували його 1240 року, тобто 70 років після Андрія. Тому, наш літописець і записав: "Суздальці так дуже зруйнували 1169 року Київ, що татари не мали вже що руйнувати 1240 року". Як бачимо, традиція ненависті Московщини до Києва досить тривала. Від Андрія Боголюбського через Іванів, Петрів, Катерин, Миколаїв, Олександрів до Володимира 1917-го та Микити 50-60-х років.

Року 1237 Московщину завоювала Татарська Орда хана Батия. Московські князі стали підлеглими Батия, і він поставив по всій Московщині свої залоги. Татари були такими ж азіатами, як і угро-фінни, і ця їхня спорідненість сприяла злиттю обох народів в один – московський. Московський історик В. Ключевський підтверджує: "Московські князі і не думали про боротьбу з татарами, розуміючи, що покорою та грішми вони осягнуть більше, ніж боротьбою. На відміну від українських князів, московські, одразу визнали без застережень владу хана і встановили приятельські і навіть кровні зв'язки з татарами. Сам великий князь Михайло Тверської оженився з татаркою, а за ним одружилися з татарками всі інші московські князі". За князями масово женилися обидва народи. Не важко уявити, якою мовою говорили їхні діти. Потатарщення (радне злиття) було загальним. По упадку влади Орди, татари масово переходили у християнську віру, і так з тої угро-фінно-татарської мішанини створився

теперішній московський народ. Народ суто азійський, що й підтверджує аналіз їхньої крові. Азійські народи мають у крові групу "В", а індоєвропейські – групу "А". Москвини мають "В", а українці - "А". Москвинам притаманні первні монголоїдної раси, а українцям – європейської раси.

Тепер у Московщині більшість прізвищ протонароддя є фінськими і татарськими. Серед аристократії та дворянства – сотні тисяч. Наприклад, цар Борис Годунов був татарин. Татарами – князі: Хованський, Юсупов, Урусов, Салтиков, Ордин-Нащокін, Мансуров, Сумбатов і т.п. Татари – дворяни: Архалуков, Алімонов, Аракчєєв, Аксаков, Ахматов, Аслапбеков, Артанов, Аргамаков, Армяков, Ахметьєв, Арабажін, Арбатов, Баскаков, Бурдюков, Бехметьєв, Бурнаков, Барабанов, Беклемишев, Базаров, Бакчєєв, Барханов, Балаханов, Берендєєв, Бакунін, Барсанов тощо. "Да, азиаты – мы с раскосыми и жадными очами!",—співає О.Блок. Москвини, що переселилися до Сибіру поміж тамтешніх азіатів: якутів, камчадалів, киргизів дуже скоро перебирали не лише мову тих народів, а й їхні звичаї, навіть віру (поганську), забуваючи свою (московську) мову і звичаї. Але ті москвини, що оселялися в Україні чи в Польщі, не переймали українських чи польських звичаїв, української чи польської мови. Ось така сила расової спорідненості.

Москвини вважали всіх немосквинів, навіть православних українців, за еретиків, грішників. Часто не пускали немосквинів-християн (навіть православних) до церкви. Татари були не християнами, а магометанами та поганами. Але москвини не вважали гріхом шлюб москвинів-християн з татарами-магометанами. Щобільше, Московська церква молилася за татарських ханів. Московський митрополит Феогност проклинав і відлучав від церкви тих, хто не виявляв беззастережної покори ханові Золотої Орди. Московський письменник Ф. Достоевський свідчить: "Ми, москвини, в Європі – гості, а в Азії ми – вдома". Азійський звичай продавати дівчат дожив у Московщині до ХХ ст. у формі т.зв. «кладки», тобто умовленої суми грошей, що її платили батьки хлопця батькам дівчини. "...Не ззовні, а зсередини татарська духовність заволоділа душею москвина. Це духовне завоювання тривало водночас із політичним упадком Золотої Орди. В XV ст. тисячі охрещених і неохрещених татар ішли на службу до московського князя, вливаючись до лав майбутнього дворянства. Двохсотрічне татарське панування не знищило волі в Московщині. Воля в Московщині загинула власне після визволення з-під татарської влади". Наведене твердження московського патріота і науковця Г. Федотова виглядає дивним. Але воно правдиве. Ми звикли вважати татар дикунами, грабіжниками, вони ж бо сторіччями плюндрували Україну, брали ясир тощо. Проте, дикунами, як на той час, вони не були, а військовими здобичниками, що за тих часів уважалося в Європі законним заняттям.

Татари прийшли з Азії, де вони жили побіч висококультурного Китаю. Від Китаю татари перебрали багато знань і культурних звичаїв. За татарських (монгольських) ханів завжди були китайські науковці, дорадники і

керівники. Арабські історики ставлять татарську державну адміністрацію не нижче за римську. Чужоземні торгівці їздили зі своїм коштовним крамом по всій татарській державі безпечно. В Московщині було небезпечно подорожувати навіть у XVIII ст. Столиця Татарської Орди – Сарай була культурним містом з брукованими вулицями, водостоками, з мистецьки збудованим палацом. Щодо військової майстерності татари були не гірші за римлян,

Татари були значно культурнішими за прамосквинів-утро-фіннів. Це визнають і московські історики від М. Карамзіна (1766-1826) до М.Покровського (1868-1932). Всі вони пишуть, що московська держава завдячує своїм народженням татарам. В.Ключевський (1841-1911) пише, що в XVI-XVIII ст. 57% московської провідної верстви були татарського походження, а ідею Чингісхана загарбати весь світ дала Московщині її аристократія татарського походження. Перший московський історик М. Карамзін був татарського походження. Силу татарського впливу у щоденному житті видно з того факту, що москвини молилися в церкві в шапках на голові аж до 1651 року.

У складі татарської держави Московщина була напівсамостійною (автономною) і тому називалася "Русский Улус". У татарському війську та уряді служило багато москвинів, а в московському війську і уряді татар. В Сараї постійно жило багато московських торгівців, вельмож і навіть московський єпископ. Так само і в московських містах було повно татарських торгівців, вельмож, ремісників. Цілком природно вони одружувалися з місцевими людьми, і коли впала Золота Орда, лишилися там, де жили. Таке мирне злиття обох народів московські історики називають "татарським ігом" (ярмом) і пишуть, що москвини збройною боротьбою скинули те ярмо. Це звична московська вигадка. Збройна боротьба була лише участю в боротьбі окремих ханів за владу. Зазвичай москвини завжди були на боці того, хто мав більше шансів на перемогу. Коли Золота Орда розпалася, ніяких змін у Московщині не сталося. Всі, і татари, і морквини, – лишилися на своїх місцях, на старих посадах. Лише замість хана найвищим володарем став цар. Московський історик М. Трубецькой свідчить: "Не відділенням від Золотої Орди, не скиненням татарського ніби-то "ярма", але цілковито навпаки – перебранням усього ідейного спадку татар стала Московщина великою потугою". Расова спорідненість татар з предками москвинів не лише полегшила, але й прискорила потатарщення, що просякнуло дуже глибоко всі царини матеріального і духовного життя Московщини. Татарська кров дала лісовому угро-фіннові великий степовий розгін і розмах кочовика та нічим необмежений фанатизм. Ці суперечні властивості – боягузтво і розгін виявляються в сучасному москвині. Він стихійно суне ордою підбивати, грабувати сусідні народи, але поза ордою достоту боягуз. Це бачимо в усій історії Московщини до сьогоднішнього дня. Пізніше домішалася до московської провідної верстви (лише до неї) невелика кількість європейської (української та німецької) крові, але вона розчинилася в морі азійської. Зрештою татарська доба Московщини тривала вдвічі довше, ніж її

"європеїзована" (1709-1917) доба. Азійський духовний тип москвина виявився надзвичайно стійким. По XVIII ст. дещо змінилися форми, і то лише у вищих верствах, але зміст усього життя Московщини (матеріального і духовного) лишився через усі сторіччя і досі азійським. У XIX ст. московська інтелігенція ніби скинула з себе татарський "кафтан" і зодяглася в європейський фрак. Цей карикатурний "истинно русский европеец" панує й дотепер.

Після 1917 р. здавалося, що імперія втратила свою найсильнішу європейську підпору – Україну. Московщина повернеться до своїх природніх меж XV сторіччя. Перелякані такою можливістю москвини заходилися закладати ідеологічно-правові підвалини свого панування в Сибіру, щоб утримати бодай його. Група московських утікачів-професорів (очолив її малорос проф. Петро Савицький) заходилася розробляти доктрину т.зв. євразійства. Євразійці, визнаючи азійське походження московського народу, пропонували обіперти московську фізичну і духовну силу на Азію, на все азійське. Їхній клич: "Морквини, обличчям до Азії!" означав ще – спиною до Європи. Вони обґрунтували тези, що Московщина є цілковито природньою історичною спадкоємницею політичного й ідейного капіталу Чингісхана.

Тим часом, новому московському володареві В. Леніну пощастило повернути до імперії її європейську підвалину – Україну. Гострота імперської кризи минула, євразійська доктрина позірно ніби завмерла. Та не минула сама криза, і нова московська провідна верства кинулася поквалпно розбудовувати господарство Сибіру, себто здійснювати доктрину євразійців. Розбудова Сибіру потребувала багато праці, і то тяжкої. І соціалістична влада пішла слідами своєї попередниці – монархічної: розбудовує Сибір руками і головою немосквинів. Тепер у Сибіру живе їх значно більше, ніж москвинів. Московщина тисячократно посилила московщення немосквинів, а насамперед – найнебезпечніших їй українців. Але й по тисячократно посиленому за останні півстоліття московщенні читаємо 1967 р. в часописах СРСР тривожні заклики боротися з націоналізмом немосковських народів. У державних архівах СРСР є безліч офіційних ухвал усіляких з'їздів, нарад урядів, від найвищого – ЦК КПРС до найнижчих районних – нищити націоналістів і націоналізм немосковських народів. Але, не змосковщили. Чому? Москвин не знає відповіді і не зрозуміє, якщо хтось йому її підкаже, бо не бачить сили національного ДУХУ і ДУШІ немосковських народів. Не хоче вірити, що та сила передається з покоління в покоління, і що старший народ то незнищимою є його сила. Цього не розуміють і багато малоукраїнців. Тому доречно буде сказати кілька слів про нашу силу.

Антропологи поділяють народи за походженням на три культурні групи: рільничу, скотарську, мисливську. Духовність народів цих культур помітно відрізняється одна від одної. Українці – народ дуже давньої рільничої культури. Москвини – нарол молоді мисливської. Ці дві культури протистоять одна одній, і ця їхня протиставність заіснувала тисячі років тому, вона виявляється в усіх, без жодного винятку, царинах фізичного і духовного життя обох народів. І власне вона, ця проти ставність, визначала,

визначає і визначатиме всі стосунки між ними через всю історію по сьогоднішній день.

Ми вже згадали, що москвини – азійської раси, а українці – європейської. З багатьох фізичних відмінностей згадаємо лише кілька для прикладу. Назагал українці високого зросту (170,9 см.), а москвини – низького (161,5 см.). Українці мають довгі ноги (54,6 см.), а москвини – короткі (50,1 см.). Українці – кулястоголові (брахіцефальність понад 80), а москвини – довгоголові (доліхоцефальність менше 75,9).

Діти від расовоспоріднених батька-матері успадковують їхні властивості, які передають своїм дітям, онукам, правнукам, якщо й далі поєднуються расово споріднені. Властивості, успадковані від расово неспоріднених батька-матері, вироджуються (дегенерують) у другому, а ще більше в третьому і подальших поколіннях. Діти москвина-татарки чи татарина-московки передають їхні властивості нащадкам, якщо й далі спаровуватимуться татари-москвини. Але діти москвина-українки, чи українця-московки є типовими покручами (гібридами). Вони дають звироднілих нащадків, що мають протилежні властивості, а ті, заперечуючись взаємно, викликають душевну боротьбу, душевний безлад, що часто скінчається трагічно. Переконливі приклади цього читач знайде, дослідивши життєпис та твори тих московських письменників, в жилах яких тече частина немосковської (української) крові. До речі, всі більші московські письменники, музиканти, митці не є питомими москвинами. Чимало з них не мають ні краплини московської крові, а дехто кінчав життя трагічно, бо їхня немосковська душа не витримувала московського духовного гвалту, наприклад М. Гоголь. Психологічний аналіз життя і творів московських письменників, митців – покручів дав би тисячі конкретних доказів згубності кровного змішування азіатів (москвинів) з європейцями (українцями).

Дуже промовистим для соціолога є той факт, що московсько-українські шлюби були лише серед інтелігенції та напівінтелігенції. Український же простий народ, надто селяни, інстинктивно уникали шлюбу з москвинами. Вони бридилися всім московським. Коли московський уряд привіз із Московщини в XVIII-XIX ст. сотні тисяч москвинів і оселив їх в Україні окремими селами поміж українськими, за кількасот років там не було московсько-українських шлюбів. Українські села, узброївшись сокирами, вилами, виганяли 1917 р. з України такі московські села, хоч москволюбний уряд УНР боронив тих зайд. Так само і московські «деревни» виганяли з Московщини (Саратовщини) тамтешні українські села. Московський уряд не боронив тих українців, навпаки – сам виганяв. Московський уряд, заселяючи Сибір, розміщував упереміш москвинів і українців, щоб створився "единый русский" народ (як бачимо, ідею "единый советский народ" позичила московська "демократія" у своєї аристократії. Лише аристократія була чесніша: казала відверто "русский", а не ховалася за личиною "советский"). За кілька років українці скупчувалися на одному боці села, а москвини – на протилежному. Звичайно на суміжних між двома

народами територіях утворюються говірки з мішаних двох мов. Наприклад, українці на суміжжі польському, білоруському, словацькому мають мішані говірки. Але на московському, як ножем відтята, відрубність, ані натяку на змикання мов. На московсько-українському суміжжі українські села і московські "деревни" були двома цілковито протилежними світами фізично і духовно. Між ними не згасала взаємна неприязнь, ворожнеча. Так саме життя довело не лише непримиренну різницю, але й протиставність народів московського й українського.

Свій назбираний століттями життєвий досвід народ висловлює у приказках та приповідках. Український народ каже: "На базарі не було людей, а самі жиди та москалі". Є сотні подібних приказок. У т.зв. УРСР видано велику збірку українських і "українських" приказок. Московська влада не дозволила надрукувати там жодної протимосковської.

Та не лише український народ, а й чужинці, які пізнали духовність московського народу, говорять те саме. Французький історик Ю.Міхелет зауважує: "Москвин не має найвартнішого, що має людина – це здібності відчувати моральне добро і зло. А ця здібність є основою всієї людської культури. Отже, москвини не є ще людськими істотами".

Зрештою, і самі москвини зізнаються, що... "Ми, москвини, ані східний, ані західний народ; ми – якась нісенітниця" (О. Розанов).

Павло Штепа,

з книги «Московство, його походження, зміст, форми й історична тяглість», 1968 р., Торонто, Канада